

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 574/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.В., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В. - адвоката Д.В., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 680/15 од 22.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2015. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В. - адвоката Д.В. као основан, па се **УКИДАЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 680/15 од 22.04.2015. године и предмет враћа Вишем суду у Суботици на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године утврђено је да нису испуњени услови за примену Закона о амнестији у односу на окривљеног Р.В. који је правноснажном пресудом Вишег суда у Суботици К.бр.56/12 од 20.09.2012. године због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 680/15 од 22.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.В. изјављена против решења Вишег суда Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Р.В. - адвокат Д.В., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 4. став 1. Закона о амнестији, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини првостепену одлуку и одлуку

донету у поступку по редовном правном леку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати на поновну одлуку првостепеном или апелационом суду или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини побијане пресуде или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног касационог суда основано бранилац окривљеног Р.В. у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажним решењима Вишег суда у Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 680/15 од 22.04.2015. године учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 4. став 1. Закона о амнестији.

Наиме, из побијаних решења произилази да је у предметном кривичном поступку окривљени Р.В. пресудом Вишег суда у Суботици К.бр.56/12 од 20.09.2012. године (правноснажна дана 15.11.2012. године) оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, те да је ради издржавања наведене затворске казне према окривљеном расписана потерница дана 10.05.2013. године.

У образложењу побијаног првостепеног решења Вишег суда у Суботици се, као разлог због чега нису испуњени услови за примену амнестије, наводи да из списка предмета произилази да је за окривљеним Р.В. била расписана потерница по наредби Основног суда у Сенти ИК.бр.116/13 од 10.05.2013. године због нејављања на издржавање казне затвора, те да је исти по овој потерници лишен слободе у Републици Мађарској дана 30.07.2014. године и у поступку екстрадиције из Републике Мађарске у Републику Србију преузет и спроведен на издржавање казне затвора у трајању од 3 године, а што представља апсолутну сметњу за примену амнестије у складу са чланом 4. став 1. Закона о амнестији. Истоветне разлоге наводи и другостепени суд у побијаном другостепеном решењу када одбија као неосновану жалбу браниоца окривљеног Р.В. изјављену против првостепеног решења, уз истицање да сама околност да потерница није била на снази (није била активна) у тренутку ступања на снагу Закона о амнестији није од значаја приликом одлучивања о примени амнестије на окривљеног.

Одредбом члана 4. став 1. Закона о амнестији („Службени гласник РС“ број 107/2012 од 09.11.2012. године), који је ступио на правну снагу дана 17.11.2012. године, прописано је да амнестији не подлежу правноснажно осуђена лица за која је до дана ступања на снагу овог закона наређено издавање потернице због нејављања на издржавање казне затвора или због бекства са издржавања казне затвора.

Полазећи од напред наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, у побијаним правноснажним решењима није правилно примењена одредба члана 4. став 1. Закона о амнестији, а како се то основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног. Ово, имајући у виду да је у конкретном случају за окривљеним Р.В. потерница због нејављања на издржавање казне затвора расписана дана 10.05.2013. године, а Закон о амнестији је ступио на снагу дана 17.11.2012. године, дакле за окривљеним је потерница расписана више од 5 месеци након ступања на снагу Закона о амнестији. Из законске одредбе члана 4. став 1. Закона о амнестији јасно произилази да амнестији не подлежу правноснажно осуђена лица за која је до дана ступања на снагу овог закона наређено издавање потернице због нејављања на издржавање казне затвора, па је погрешан правни закључак у побијаним решењима да окривљени у сваком случају не подлеже амнестији, када је за њим расписана потерница. На тај начин учињена је повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 4. став 1. Закона о амнестији, а како то основано у захтеву за заштиту законитости истиче бранилац окривљеног.

Стога је Врховни касациони суд, имајући у виду све наведено, усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В. - адвоката Д.В. и на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинуо правноснажна решења Вишег суда у Суботици Кв.бр.351/14 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 680/15 од 22.04.2015. године и предмет вратио Вишем суду у Суботици на поновно одлучивање у смислу разлога изнетих у овој пресуди, при чему ће суд у поновном поступку отклонити повреду закона на коју му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.